

Samota.

Když v našem životě není nikdo „důležitý“, můžeme buď být osamělí, anebo si užívat svobody, kterou samota přináší. Jsi- li sám, nejsi sám, jsi jednoduše osamělý – a mezi osamělostí a samotou je obrovský rozdíl. Když jsi osamělý, pak myslíš na druhé, chybí ti. Osamělost je negativní stav. Máš pocit, že by to bylo lepší, kdyby tu někdo byl s tebou – tvůj kamarád, manželka, matka, tvůj milý, tvůj manžel. Osamělost je absence druhých. Samota je přítomnost sebe samého.

Samota je velmi pozitivní. Jsi tak naplněn přítomností, že ji můžeš naplnit celý svět a nikoho jiného nepotřebuješ.

Lpění na minulosti.

Minulost, přítomnost, budoucnost nejsou skutečným rozdělením času, jsou rozdělením naší mysli . Proč lpět na minulosti – už tu není, takže pláčeš nad rozlitym mlékem . Co bylo , bylo ! A neulpívej ani na přítomnosti, i ta běží a brzy se stane minulostí. Neulpívej na budoucnosti - na nadějích, představách, plánech na zítřek – protože zítřek se stane dneškem, a pak i včerejškem. Všechno se stane včerejškem . Lpění přináší jen utrpení .

Izolace.

Když je naše bolest obzvlášť hluboká, můžeme se ji dokonce pokoušet ukrýt i před sebou samými. Stáváme zamrzlí a rygidní, protože hluboko uvnitř víme, že k tomu, aby se bolest znovu uvolnila a začala námi proudit, stačí jedna malá trhlinka v ledu . Jedině slzy mají tu sílu rozpustit led . Plakat je v pořádku a vy nemáte nejmenší důvod, abyste se za své slzy styděli. Pláč nám pomáhá pustit se naší bolesti, umožňuje nám být citlivý sami k sobě a podporuje uzdravování.

Existence.

Nejsi tady náhodou. Existence tě potřebuje. Bez tebe tu bude něco chybět a nikdo jiný to nenahradí. Zde pramení tvá důstojnost – budeš chybět celé existenci !

Hvězdy a slunce a měsíc a stromy a ptáci a země – všechno v celém universu bude cítit to malé prázdné místo, které nikdo kromě tebe nemůže zaplnit. Hvězdy, skály, stromy, květiny a ptáci jsou v tomto tanci života všichni našimi bratry a sestrami. My lidé na to často zapomínáme a s vírou, že vše co potřebujeme, si musíme vybojovat, sledujeme jen své osobní zájmy. Pocit oddělenosti je však jen další iluzí, kterou zplodili naše omezené předsudky.

Vnitřní hlas.

Někdy se nám zdá, že slyšíme příliš mnoho hlasů najednou a každý z nich se nás snaží nějak ovlivnit . Zmatek, který v těchto situacích zažíváme nám připomíná, abychom ve svém nitru vyhledali ticho a svůj střed . Jen tak můžeme uslyšet svou pravdu.

Odvaha.

Když se v životě dostaneme do nějaké obtížné situace, máme dvě možnosti: můžeme se naštvat a hledat něco nebo někoho, koho bychom za své potíže obvinili, nebo se můžeme výzvě postavit tváří v tvář a povyrůst. bojovat s životními výzvami, snažit se jim vyhnout nebo je popírat nemá smysl. Jsou tady a musíme jimi projít. Měj dost odvahy k tomu, abys rostl do květu, jímž ve skutečnosti jsi.

Hravost.

Život je zřídka kdy tak vážný jak si myslíme a když tuto skutečnost objevíme, začne nám život nabízet stále více příležitostí ke hře. V okamžiku, kdy začneš vidět život jako něco nevážného a hravého, všechna tíže z tvého srdce opadne. všechen strach ze smrti, ze života, z lásky- všechno zmizí. Člověk začíná žít a cítí se velmi svobodný, lehký, skoro bez tíhy. Tak beztížný se stává, že můžeš vzlétnout k oblakům.

O lásce

Je něco velmi hlubokého v pocitu být pochopen, velmi významného. Láska s sebou vždy přináší osamění. Samota vždycky přináší lásku. Láska a samota nejsou nikdy odděleny. Lidé myslí něco jiného. Myslí, že když jsi zamilován, jak můžeš být sám? Nedělají rozdíl mezi samotou a osamělostí. Když jsi zamilován, netrpíš pocitem osamělosti. Osamělost je negativistický pojem, znamená to, že nemůžeš být bez druhých. Bojíš se být sám. Cítíš se osamělý, zbytečný, přehlížený, nikdo tě nepotřebuje. Bolí to. Naproti tomu samota je jako # květina.

Slovníky tvrdí, že samota a osamění (loneliness a aloness) jsou synonyma.

Nejsou. Jsou to naprosto odlišné fenomény. Osamělost je poranění a může se vyvinout v rakovinu. Na osamělost umírá více lidí, než na jakoukoliv jinou nemoc. Svět je plný osamělých lidí.

A protože jsou osamělí, dělají spoustu hloupostí. Osamělý člověk se začne přejídat, jen aby se cítil více "plný". Osamělý člověk začne pít alkohol nebo brát drogy, protože na sebe chce zapomenout. Osamělost je plná úzkosti, strašidelná, smrtelně vyhlížející, že se před ní chce uprchnout. Osamělý člověk sedí hodiny před televizorem. Až ho pálí oči, ale kam má jít? Co má dělat? S kým komunikovat? Lidé přestávají komunikovat. Přestávají mluvit jeden s druhým: ve většině případů mluví jeden na druhého.

Lidé zapomínají, jak se dotknout druhého. Žijí blízko, vedle sebe, ale nikdy se nepotkají. Dokonce i přátelé, manželé, milenci se někdy nepotkávají. Lidé běží životem vedle sebe a doufají, že třeba zítra už se potkají. Ale to je jen naděje, to je iluze, která udržuje věci v chodu. Svět je plný osamělosti, a proto lidé utíkají k drogám, sexu a nejrůznějším zábavám, které jim alespoň na chvíli, pomohou zapomenout na jejich osamělost.

Rány osamělosti skrýváme - za velký majetek, barvy představení, hodně peněz, ale nic z toho jizvy osamělosti nezahojí. Můžete vlastnit největší dům na světě a stejně se uvnitř budete cítit stejně osamělí, jako v malé chatrči. Lidé hledají spojence, přátele, ale protože jsou všichni osamělí, pravý vztah nedokáží navázat.

Vztah nemůže vyrůst z potřeby. Vztah je založen na přebytku vnitřní energie, nikdy na nedostatku něčeho. Jestliže je jeden člověk potřebný a druhý také, pak se budou oba snažit využít toho druhého, pak to nebude vztah, ale vykořisťování, využívání. Nebude to soucítění, nebude to láska, přátelství, bude to oslazená hořkost. Cukr rychle vyprchá: byl-li jeden i druhý osamělý, dnes jsou osamělí společně, a to bolí ještě víc. Nejsmutnější věc na světě je vidět pár, milence, kteří jsou oba osamělí.

Samota je něco naprosto jiného. Samota je květina, lotos ve vašem srdci.

Je to něco pozitivního, zdravého. Je to radost být sám sebou. Radost vlastního prostoru. Když má člověk rád, je sám. Samota je nádherná. Je to požehnání. Ale cítí a vědí to jen ti, kteří milují. Protože jen láska dává odvalu k samotě. Jen láska vytváří kontext, podstatu samoty. Jen láska vás naplní tak hluboce, že nepotřebujete druhé. Láska vás naplní tak, že můžete být sami a v extázi. Láska a samota jsou dva póly stejné energie. Je dobré to pochopit, protože někdy se stává, že partneři si neposkytují navzájem prostor pro potřebnou samotu.

Protože ze samoty láska čerpá čerstvou energii. Když jsi sám akumuluješ energii, až do okamžiku, kdy začneš přetékat - a právě to se pak stane láskou. Pak jdeš a sdílíš to se svým přítelem, s kýmkoliv, koho miluješ.

Máš teď dost, aby ses podělil. Máš dokonce příliš mnoho a nemůžeš se podělit. A není to tak, že těšíš druhé - druzí těší tebe. Když je mrak těžký, musí pršet.

To je prospěšné poli. Déšť je vítán, přijat. Když se květ otevře, vůně se začne šířit do okolí a je vděčná větru, který ji roznáší do všech směrů. Když je někdo sám, shromažďuje energii.

Energie je život, potěšení, rozkoš, láska, pohyb, tanec, oslava, světlo..

Když je dost energie, vše je možné. Někdy se pak stane písni, jindy láskou, a jen je-li příliš mnoho energie, může se stát extází. Mnoho lidí se miluje, ale nemají nejmenší ponětí o tom, co je to orgasmus. Protože jsou už vyprázdnění.

Když se milují, jsou už prázdní. Nemají energii, kterou by mohli sdílet s druhým. Jejich orgasmus je nanejvýš genitální. Malá, běžná věc. Nic s duchovní úrovní. Je to jako vysmrkání. Když se vysmrkáš, cítíš se lépe. Je to jako podrbat se na zádech. Je to příjemné. Jsi uspokojen. Orgasmus ale není uspokojení. Orgasmus je oslava. Orgasmus je setkání. Setkání tebe skrze jiné, se vším.

Orgasmus je vždy božský. Ten druhý je Dveře a ty Vejdeš. Orgasmus je věc duchovní, nikoliv sexuální. Ti, kteří považují orgasmus za sexuální, nic nepochopili. Nevědí nic o sexu, o orgastické zkušenosti. Orgasmus je samádhí. To ale lidé nevědí, protože se potkávají, protože

se potřebují, ne proto, že překypují energií.

Tedy (paradoxně): když miluješ, zjeví se hluboká potřeba být sám.

Praví milenci jsou ti, kteří svému partnerovi poskytují dostatek svobody být sám. Brzy tak budou plni energie a mohou si ji navzájem nabídnout.

Jsi-li sám, vyvstane velká touha sdílet. Všimněte si toho rytmu!

Když miluješ chceš být sám. Jsi-li sám, brzy budeš chtít milovat. Milenci se setkají a rozejdou, setkají a rozejdou, je v tom rytmus. Rozchod zde není konec lásky. Rozchod je setkání se samotou a následně s krásou, radostí, energií. A když jsi pln radosti a energie, vyvstane nevyhnutelně potřeba podělit se.

Radost, kterou si člověk hlídá a zadržuje, není k ničemu.

Radost je větší než člověk, a proto se nedá schraňovat. Je to povodeň. Nemůžeš to zastavit. Musíš se zvednout a hledat lidi, se kterými se podělíš. A to je to, co se stává zamilovaným i osvíceným. Když byl Budha osvícen, byl tak přeplněn energií, že se musel podělit, čtyřicet dva let chodil od vesnice k vesnici a nepřetržitě se dělil o svou radost. To je to, co já dělám s vámi. Nejsem učitel.

Nemám co bych vás učil. Jsem tu, abych se podělil. Jsem přeplněn. Dokážete-li mne přijmout, budu vám vděčen.

Sdílení povstává s přebytkem. Osvícení, budhovství, vědomí Krista, to jsou mosty k Bohu. Nekonečný zdroj energie Vám bude k dispozici. Můžete pak rozdávat donekonečna. A čím více rozdáte, tím více dostanete.

Oshova moudra

Napsal uživatel Administrator

Pátek, 29 Červenec 2011 11:55 - Aktualizováno Čtvrtek, 30 Květen 2013 11:26

Samota v tomto bodě dosáhla svého vrcholu.

Mistr je ta nejosamělejší osoba na světě. A mistr je ten, kdo nejvíc miluje.

Podvědomě je to s citem a soucitem. Cit, vášeň, to je něco běžného.

Stane-li se ale cit nekonečný, přeměňuje se na soucit. Zkušenost, že láska je i samota, je nádherná. Jsou to dva aspekty stejné kvality. Řekla jsi děkuji.

Pochopila jsi. Jsem šťastný, žes dokázala pochopit to spojení mezi láskou a samotou. A ty jsi obojí - nikdy nesklouzni jen k jednomu. Vybereš-li si jen jedno, obojí zemře. Dovol obojímu být šťastné.

Stane-li se a budeš-li sama, využij toho.

Stane-li se a budeš milovat, využij toho a žij.

Samota je vdech, láska je výdech.

Zastavíš-li jedno nebo druhé, zemřeš.